

Luftproblem och kullersten

□ Jag har en viss fallenhet för att oroa mig. Inte bara över sådana banala saker som om solen ska gå upp i morgon, ekonomin eller livet i allmänhet. Nej, det jag tänker på här är cykeln. Jag inbillade mig oupphörligt att det var punktering på den. Min barnoms cykel hade en tendens att alltid ha tomma däck alternativt punktering. Kanske berodde det på att jag inte hade någon cykelpump. Men det har jag nu och jag pumpade däcken intill besatthet. Ändå kändes det alltd som om det var för lite. När jag satt upp. När jag klev av och försökte klämma på däcken var dom stenhårda. En morgon när jag cyklade genom Haga kändes det extra knöligt på kullerstensgatorna så jag tänkte — Nu måste det vara tomt i alla fall. Cykelgubben i Haga har en sån däringa åttematisk pumpslang. Men jag har hört att man lätt pumpar för mycket med en sån däringa slang — och så smäller däck. Och är det nåt jag är riktigt rädd för så är det smällar. Men skam den som ger sig — jag kunde kanske be om hjälp. Sliten mellan oro för punktering och rädsla för smällen och inte så lite generad snubblade jag in till den bistre cykelgubben och hasplade ur mig nåt osammanhängande om pumpen och jag vet inte och skulle någon kunna... Och försökte se hjälplös och oberörd ut på samma gång. Vilken fars. Gubben kom ut och klämde lite lätt på däcken. Han gav mig en obeskrivlig blick och sa sardoniskt att det var alldeles lagom med luft. — Jaså, jaha, ja tack då, fick jag ur mig men han var redan halvvägs in genom dörren. Med blossande kinder men mycket lättad över att slippa spränga däcken cyklade jag iväg.

Känns däcken tomma numera så tänker jag bara på cykelgubbens lugnande ord och känner mig som gatans kung igen.

CHRISTINA

